

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1936

ΑΡΙΘ. 3

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Καθ' ἣν ἡμέραν οἱ Προστώτερες τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἀπέλυσαν πρὸς τοὺς λαοὺς τὸν τὴν περί εἰρήνης ἔκκλησιν. ἡ Ἱ. Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀπηθύνη πρὸς τὸν κλήρον καὶ τὸν λαὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τὴν ἀκόλουθον παρακάλυψιν:

† **Φῶτιος Ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης**

Τοῖς ἐν Χριστῷ ἀδελφοῖς ἱερωτάτοις Μητροπολίταις καὶ Ἀρχιεπισκόποις καὶ Θεοφιλεστάτοις Ἐπισκόποις, τῷ ἱερῷ κλήρῳ καὶ παντὶ τῷ εὐσεβεῖ πληρώματι τοῦ καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου,

Χάριν καὶ εἰρήνην παρὰ τοῦ γεννηθέντος Σωτήρος Χριστοῦ.

† Ἀντιχεῖ καὶ πάλιν καθ' ἅπαντα τὸν χριστιανικὸν κόσμον ἐπὶ ταῖς ἐπιστάσαις ἀγίαις τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτήρος ἑορταῖς, ἐξοχώτερον κατ' αὐτὰς ἀναμελῶμενος, ὁ οὐράνιος ἕμνος, ὃν ἡ στρατιὰ τῶν ἀγγέλων, ἐν τῇ νυκτὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου, αἰνοῦσαι τὸν Θεόν, ἔειπε, τὴν χαρὰν τὴν μεγάλην, ὅτι ἐτέχθη ἡμῖν σωτήρ, ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος, εὐαγγελιζομένη «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Παρήλθον αἰῶνες ἕκτοτε, ἐξ οὗ ἡ παρήγορος αὕτη καὶ χαρμόσυνος τῆς εἰρήνης ἠκούσθη ἐξ οὐρανοῦ ἀγαθὴ ἀγγελία, αἱ δὲ ταλαιπωρίαί τῆς πρὸς ἀλλήλους ἐχθρας καὶ τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ τῶν ἀνθρώπων οὐκ ἐξέλιπον δυστυχῶς καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἄλλ' ἡ ψυχὴ ἡμῶν, καὶ ἐν ταῖς σκληροτάταις ἔτι δοκιμασίαις, μυχῶς αἰσθάνεται τὴν ἐπ' αὐτῆς δόνησιν τῆς ἀγγελικῆς φωνῆς. Καὶ ὅσον, πιστεύουσα, κατανύσσεται ἐκ τοῦ μεγέθους τῆς τοῦ Θεοῦ φιλοφροσύνης καὶ ἀγαθότητος, ἄραντος, τῇ ἀφάτῳ αὐτοῦ εὐσπλαγγνία καὶ χάριτι, διὰ τῆς εἰς τὸν κόσμον ἐξαποστολῆς τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, τὸ πρὸς αὐτὸν μεσόιοιζον τῆς ἁμαρτίας ἡμῶν, τόσον μετὰ νέας ἐλπίδος καὶ μετὰ νέου πόθου ἐνωτίζεται πάντοτε καὶ συγκινεῖται

καὶ ἐκ τοῦ ἀγγέλματος τῆς ἐπὶ γῆς εἰρήνης, τῆς εὐαγγελισθείσης ἐπὶ τῶν ἀγγέλων ἐν Βηθλεέμ.

Τὸ τῆς εἰρήνης συναίσθημα ἐστὶν ὄντως συναίσθημα βαθύως τεθειμένον ὑπὸ τοῦ Πλάστον καὶ ἐροῖζομένον ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ, ὅπως καὶ ἐν γένει τὸ συναίσθημα τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τῆς δικαιοσύνης. Καὶ αἰσθάνεται διὰ τοῦτο μυχῶς αὐτὸ ἢ τῶν ἀνθρώπων πάντων συνείδησις, καὶ ὅταν εἴ, συμφυρόμεναι, αἱ τῆς κακίας ἀκανθαὶ ἀποπνίγῳσιν αὐτὸ καὶ γαίνωνται πολλάκις ὡς τέλεον ἐξαφανίσασαι αὐτό.

Ἔτι βαθύτερον καὶ καθαρότερον τὸ συναίσθημα τοῦτο τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης ὑφείλει ἵνα αἰσθάνηται καὶ ἀγνὸν διατηρῆ ἢ τῶν χριστιανῶν συνείδησις, οἷς ἢ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη ὡς γνώρισμα ἐπὶ τοῦ Κυρίου ἐτέθη τῆς πρὸς Αὐτὸν πίστεως, «ἐν τοῦτω γνώσονται πάντες, εἰπόντος, ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις», παράγγελμα δ' ὡσαύτως δεδομένον ἐστὶ καὶ τὸ «εἰ δυνατόν, τὸ ἐξ αὐτῶν, μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύει».

Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εὐσεβῆ, ἀξιωθέντες ἵνα ὑπαντήσωμεν καὶ ἑορτάσωμεν καὶ νῦν τὴν ἀγίαν καὶ κοσμοχαρμόσυνον ἑορτὴν τῆς τοῦ Κυρίου καὶ Σωτήρος ἡμῶν Γεννήσεως, ὅτε καὶ τὸ μέγα καὶ παρήγορον περὶ τῆς ἐπὶ γῆς εἰρήνης ἠκούσθη ἀγγελικὸν ἐξ οὐρανοῦ σάλπισμα, ἰδιαιτέρως θεομιῆν, ὃν τῷ αἴτῳ καὶ τῇ εὐχαριστίᾳ ἡμῶν, ἀναπέμφωμεν πρὸς τὸν Ὑψιστον τὴν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως δέησιν ἡμῶν.

Διπλασιάσωμεν ἐπὶ τῇ ἀγίᾳ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδος ἡμῶν ἑορτῇ, ἐν ταῖς παρούσαις ἰδίαις στιγμαῖς, ὅτε «συνοχὴ συνέχει τὰ ἔθνη ἐν ἀπορίᾳ», διπλασιάσωμεν καὶ ἐντεινῶμεν μετὰ πασῶν τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ μετὰ πάντων τὴν πρὸς τὸν Θεὸν δέησιν ἡμῶν, ἵνα τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης, ἐπιπνεόν ἰσχυρότερον, πρυτανεύσῃ ἐν τῷ κόσμῳ ἵνα τὸ πνεῦμα τοῦτο, ἐνσωματούμενον ἐν τῇ θελήσει πάντων τῶν ἀνθρώπων καὶ πάντων τῶν λαῶν, ποιήσῃ ἵνα ἀσφαλῶς στερεωθῇ ἡ εἰρήνη ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ παρωθῇ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀγαδὲλφω.

σις μεταξὺ τῶν λαῶν, ἐπὶ τῷ κοινῷ πάντων ἀγαθῷ. Δεικνῶμεν ἐκτενῶς, ὅπως ὁ Πανάγαθος Θεὸς δῶ τῷ κόσμῳ ἵνα ἴδῃ παρηγόρως ἐπιστάντα ἐν αὐτῷ καὶ πραγματοποιηθέντα, ἐπὶ κοινῇ πάντων εὐτυχία καὶ χαρᾷ, τὸν ἐπαγγελθέντα καιρὸν, ὅτε, κατὰ τὸν Προφήτην, «τὰ ἔθνη κατακόφουσι τὰς ρομφαίας αὐτῶν εἰς ἄροτρα, καὶ τὰ δόρατα αὐτῶν εἰς δρέπανα, καὶ οὐκ ἐτι μὴ ἀντάρῃ ἔθνος ἐπ' ἔθνος ρομφαίαν, καὶ οὐκ ἐτι μὴ μάθωσι πολεμεῖν. Καὶ ἀναπαύσεται ἕκαστος ὑποκάτω ἀμπέλου αὐτοῦ, καὶ ἕκαστος ὑποκάτω συκῆς αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐκφοβῶν».

Ταύτην τὴν θεομὴν πρὸς τὸν Ὑψιστον Ἰκεσίαν ἡμῶν ἠπὲρ τῆς τοῦ κόσμου εἰρήνης μετὰ πίστεως καὶ ἐλπίδος ἀναπέμποντες ἐπὶ ταῖς ἀγίαις ταύταις ἡμέραις καὶ ἑορταῖς καὶ κατὰ τὰς παρούσας συγκυρίας, δεηθῶμεν ἅμα ὅπως ὁ Πανάγαθος Θεός, ὁ ἐν οὐρανοῖς Πατὴρ ἡμῶν καὶ πάντων, χαρίζεται καὶ ἐπιδαφιλεύῃ ἡμῖν καὶ τῷ κόσμῳ παντὶ καὶ πᾶσαν ἄλλην δόξιν ἀγαθὴν καὶ πᾶν δῶρημα παρηγόρον κατὰ τὸν ἐπιτέλλοντά τε νέον ἑνιαυτὸν καὶ πάντοτε.

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος καὶ ἡ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Χριστούγεννα 1935.

† Ὁ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ θεχέτης.

*Ἐπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἄριθμ. Πρωτ. 199 Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰανουαρίου 1936

Πρὸς τὸν ἱερόν Κλήρον καὶ τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιοπάτης Ἀρχιεπισκοπῆς.

Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἔτος ἄρχεται, ὡς γνωστόν, ἀπὸ τῆς 1 Σεπτεμβρίου, ἀπὸ δὲ τῆς 1ης Ἰανουαρίου εἰσῆλθόμεν χρονολογικῶς καὶ εἰς τὸ νέον πολιτικὸν ἔτος 1936. Ἡ Ἐκκλησία ηὐχέθη εἰς τὸν Θεὸν ὅπως εὐλ γήσῃ καὶ τὸ ἔτος τοῦτο καὶ παράσῃ εἰς τοὺς πιστοὺς λατρευτὰς του ὑγείαν καὶ πᾶσαν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν, ὁδηγῆ δὲ αὐτοὺς εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς, διὰ τῆς ὁποίας ἐξασφαλίζεται ἡ ἀληθῆς εὐτυχία. Τὸ 1936 εἶναι ἐκ τῶν ἐτῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα δὲν διαφέρουν τῶν ἄλλων ἐτῶν εἰμὴ μόνον κατὰ τοῦτο, ὅτι ἔχουν ὄχι 365 ἡμέρας, ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ 366. Ὁ μὴν Φεβρουάριος δὲν ἔχει 28 ἀλλ' 29 ἡμέρας. Τὰ ἔτη αὐτὰ λέγονται *δίσεκτα ἢ βίσεκτα* ἐξ ἀντιστοίχου λατινικῆς λέξεως, διότι κατ' οὐτὰ ἐπανελαμβάνετο ἡ ἕκτη ἡμέρα τοῦ Φεβρουαρίου, ἡ δις ἕκτη ἐμβόλιμος ἡμέρα, λογιζομένη ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς 1 τοῦ ἐπομένου Μαρτίου, ἦτοι δύο 24 Φεβρουαρίους, διὰ ν' ἀ-

ξιμῆ οὗτος πάντοτε 28 ἡμέρας. Νῦν ἐμβόλιμος ἡμέρα θεωρεῖται ἡ 29 Φεβρουαρίου. Οἱ εἰδωλολάτραι ρωμαῖοι, μὴ ἔχοντες ἀληθῆ ἔννοιαν περὶ τοῦ Θεοῦ ὡς Δημιουργοῦ καὶ Προνοητοῦ τοῦ κόσμου καὶ ἑξαορτωντες τὰ πάντα ἐκ τῆς τύχης, ἐπίστευον ὅτι ἦτο ἀποφορὸς ἡ δις ἕκτη ἐμβόλιμος ἡμέρα τοῦ Φεβρουαρίου, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ὀλόκληρον τὸ ἔτος ἐθεωρεῖτο ὡς ἔτος δυστυχίας. Παρομοίως προλήψεις περὶ τοῦ χρόνου γενικῶς εἶχον καὶ οἱ Ἰουδαῖοι.

Δυστυχῶς ἡ ἀκαταλόγιστος περὶ τοῦ δισέκτου ἔτους πρόληψις μετεδόθη καὶ εἰς τινὰς χριστιανικοὺς λαοὺς, οἵτινες, ἔνεκα μόνον τοῦ ἀνωτέρου λόγου τῆς μὴ κανονικότητος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡμερῶν τῶν δισέκτων ἐτῶν, θεωροῦν αὐτὰ ἔτη δυστυχίας, ἀποφεύγουν δὲ ἐργασίας μακρᾶς συνεχείας, ὡς καὶ τὴν σύναψιν γάμων. Δὲν εἶναι δὲ μόνον ἀκαταλόγιστος καὶ ἀνόητος ἡ πρόληψις αὕτη, δὲν προσκρούει δηλαδὴ μόνον εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ εἰς τὸν νοῦν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, διότι πρόκειται περὶ δεισιδαιμονίας, ἡ ὁποία δὲν ἀρμόζει εἰς χριστιανούς.

Τῷ ὄντι καεῖς ἔχων ὑγιαίνοντα νοῦν καὶ ὀρθῶς λογιζόμενος δὲν δύναται νὰ πιστεύῃ ὅτι αἱ ἡμέραι, αἱ ἑβδομάδες, οἱ μῆνες, τὰ ἔτη διαφέρουν ἀπ' ἀλλήλων. Ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Γραφήν διδασκόμεθα ὅτι ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην «εἰς φαῦσιν τῆς γῆς», δηλαδὴ ὅπως φωτίζουν τὴν γῆν καὶ ὅπως εἶναι «εἰς σημεῖα καὶ εἰς καιροὺς καὶ εἰς ἡμέρας καὶ εἰς ἑνιαυτοὺς» (Γεν. 1, 14). Ὁ Θεός, ὡς ἀπόλυτον Πνεῦμα καὶ ἄπειρον Ὄν, δὲν περιορίζεται ὑπὸ τοῦ χρόνου. Δι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει ἡμέρα καὶ νύξ, δὲν ὑπάρχουν μῆνες, ἑβδομάδες, ἡμέραι, ἔτη. Μόνον ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην τοιαύτης διαιρέσεως τοῦ χρόνου, τὴν ὁποίαν καθορίζει κατὰ τὴν κίνησιν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης. Ὁ Θεὸς ἔθηκεν αἰωνίους καὶ ἀμεταβλήτους νόμους εἰς τὴν κίνησιν αὐτῶν καὶ τῶν ἀστέρων. Ἀνατέλλει ὁ ἥλιος καὶ ἀρχίζει ἡ ἡμέρα, δύει ὁ ἥλιος καὶ γίνεται νύξ, περιστροφομένη ἡ σελήνη ἐμφανίζεται ὑπὸ τὰς διαφόρους φάσεις τῆς, κινεῖται ἡ γῆ περὶ τὸν ἥλιον καὶ παράγονται αἱ διαφοροὶ ἔποχαι τοῦ ἔτους, ὁ χειμὼν, τὸ ἔαρος, τὸ θέρος, τὸ φθινόπωρον, ὑπολογίζεται τὸ ἔτος. Ὁ Θεὸς ὁ πάντα ἐν σοφίᾳ ποιήσας, ἔδωκεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἱκανότητα νὰ καθορίσῃ ταῦτα διὰ τῆς ἐπιστήμης, διὰ τῆς ὁποίας δύναται καὶ νὰ προβλέπῃ τὰς διαφορὰς λεπτομερείας τῆς κινήσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων. Οὕτω λ. χ. τὴν 8ην Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους τούτου ἐγένετο ὀλικὴ ἔκλειψις τῆς Σελήνης, ὁρατὴ ἐν Ἑλλάδι, τὴν 19 Ἰουνίου θὰ γίνῃ ὀλικὴ ἔκλειψις τοῦ Ἥλιου ἐν μέρει ὁρατὴ, τὴν 4 Ἰουλίου μερικὴ ἔκλειψις τῆς Σελήνης. Εἶναι λοιπὸν παράλογον καὶ μωρὸν νὰ πιστεύῃ τις ὅτι ὑπάρχουν καθ' ἑαυτὰς ἡμέραι καλὰ καὶ ἡμέραι κακαί, ἔτη καθ' ἑαυτὰ ἀγαθὰ καὶ ἔτη δυστυχίας. Ὁ χρόνος εἶναι εἰς καὶ ὁ αὐτός, ὁριζόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὴν κίνησιν τῶν τελείων δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ. Ἡ μία ἡμέρα δὲν διαφέρει ἀπὸ τῆς ἄλλης, εἰ μὴ μόνον κατὰ τὰς ὥρας, διότι ὑπάρχουν ἡμέραι ἔχουσαι περισσοτέρας ἢ ὀλιγοτέρας ὥρας, ἀναλόγως τῆς ἐκάστου θέσεως τῆς γῆς ἔναντι τοῦ ἡλίου, ὅπως ὑπάρχουν καὶ μῆνες μὲ πε-

ρισσοτέρως ἢ ὀλιγωτέρως ἡμέρας καὶ ἔτη ἔχοντα διαφορὰν μᾶλλον ἐπὶ πλέον ἡμέρας. Τοιαῦτα δέ, ὡς εἶπομεν, εἶναι τὰ δίσεκτα ἔτη. Ἀποτελεῖ λοιπὸν ἐσχάτην μορφίαν τὸ νὰ νομίζῃ τις ὅτι τὰ δίσεκτα ἔτη εἶναι ἔτη δυστυχίας, διότι ἔχουν ἐπὶ πλέον μίαν ἡμέραν!

Ἄλλ' ἀποτελεῖ καὶ δεισιδαιμονίαν καὶ ἀσέβειαν πρὸς τὸν Θεὸν ἡ πρόληψις αὕτη, ἀναρμόστους εἰς χριστιανούς. Ὁ Ἀπ. Παῦλος, ἐλέγχων τοὺς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ἐπηρεαζομένους χριστιανούς, ἔγραψεν, «ἡμέρας παρατηρεῖσθε καὶ μῆνας καὶ καιροὺς καὶ ἐνιαυτούς, φοβοῦμαι ὑμᾶς μήπως εἰκὴ κεκοπίαια εἰς ὑμᾶς (Γαλ. 4, 10. 11). Ἄλλ' ἀκριβῶς ὁ ἔλεγχος στρέφεται καὶ κατὰ τῆς πρόληψεως περὶ τοῦ δισέκτου ἔτους. Ὁ Θεὸς δὲν ἐδημιούργησε μόνον τὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ προνοεῖ περὶ αὐτοῦ, διὰ τῆς παντοδυναμίας καὶ πανσοφίας του, «Εἰς τὸν αἰῶνα, Κύριε, ὁ λόγος σου διαμένει ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν ἡ ἀληθεὶά σου» ἐθεμελίωσας τὴν γῆν καὶ διαμένει, τῇ διατάξει σου διαμένει ἡμέρα, ὅτι τὰ σύμπαντα δοῦλα σὰ» (Ψαλμ. 118, 90. 91) λέγει ἡ Ἁγία Γραφή. Αἱ φυσικαὶ δυνάμεις τῶν κτισμάτων, ἐνεργοῦσαι κατὰ τοὺς τεθέντας αἰωνίους νόμους, εἶναι ὄργανα τῆς Θεῆας Προνοίας, ἐξυπηρετικὰ τῶν ἀγαθῶν σκοπῶν της. Ὁ Θεὸς εἶναι ἡ ἀρχὴ πάσης υπάρξεως, τῆς ζωῆς καὶ τῆς κινήσεως τῶν πάντων, «ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν» (Πράξ. 17, 28), κατὰ τὸν Ἀπ. Παῦλον, ἐπομένως τὰ πάντα κατευθύνονται πρὸς τοὺς καθωρισμένους σκοπούς, εἶναι δὲ οὗτοι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν τὰ πάντα προῆλθεν παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ συντηροῦνται ὑπ' αὐτοῦ διὰ τῆς πανσόφου καὶ παντοδυναμίου Προνοίας του, καὶ ἐφ' ὅσον ὁ χρόνος καὶ ἡ διαίρεσις του εἰς ἡμέρας καὶ νύκτας, ἐβδομάδας, ἔτη καὶ αἰῶνας καθορίζονται ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὴν κίνησιν καὶ τὴν λειτουργίαν τῶν κτισμάτων τοῦ Θεοῦ, ἀποτελεῖ ἀπιστίαν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀσέβειαν μεγάλην τὸ νὰ νομίζῃ τις ὅτι ὠρισμένα ἡμέρα καὶ ὠρισμένα ἔτη, αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ, προξενοῦν κακόν. Ἄν δὲ τοῦτο ἦτο ἀληθές, πῶς ἐξηγεῖται τὸ ὅτι δὲν συμβαίνουν δυστυχήματα μόνον εἰς αὐτὰς τὰς ἡμέρας καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἔτη; Μήπως τῷ ὄντι δὲν συμβαίνουν θεομηνία καὶ καταστροφαί, ἀτομικά, οἰκογενειακά, κοινωνικά ἢ ἐθνικά ἀτυχήματα κατὰ τὰς ἄλλας ἡμέρας καὶ τὰ ἄλλα ἔτη; Καὶ μήπως ἐπίσης δὲν συμβαίνουν εὐτυχῆ γεγονότα καὶ ἐπιτυχῆ συνεικέσια, μήπως δὲν ἐπιτυγχάνουν αἱ ἐργασίαι καὶ ἐπιχειρήσεις κατὰ τὰ δίσεκτα ἔτη ἢ κατὰ τὰς νομιζομένας ἀποφράδας ἡμέρας;

Τὸ κακὸν ὑπάρχει, δυστυχῶς, εἰς τὸν κόσμον, ἀλλὰ δὲν προῆλθεν ἐκ τοῦ παναγάθου Θεοῦ. Προῆλθεν ἐκ τῆς ἁμαρτίας, διὰ τῆς ὁποίας ἐταράχθη καὶ ὁ φυσικὸς κόσμος, τὰ δὲ συμβαίνονται ἀτυχήματα δὲν συνδέονται πρὸς ὠρισμένας ἡμέρας καὶ ὠρισμένα ἔτη. Εἶναι ἐντελῶς ἄσχετα πρὸς αὐτὰ, ὀφείλονται δὲ εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ εἰς τὰ σφάλματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ δύνανται νὰ συμβοῦν εἰς κάθε περίστασιν. Δὲν πταίουν λοιπὸν αἱ ἡμέραι καὶ τὰ ἔτη, ἀλλὰ πταίουν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι διὰ τὰ συμβαίνοντα εἰς ἡμᾶς ἀτυχήματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα παρ' ἡμῶν ἐξαρτῶνται. Ὑπάρχουν καὶ ἀτυχήματα, τὰ ὁποῖα ὀφείλονται εἰς ἀνεξαργήτους

ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου περιπτώσεις, ὅπως εἶναι αἱ τρικυμῖαι, αἱ πλήμμυραι, οἱ σεισμοὶ καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα, ὡς εἶπομεν, συμβαίνουν εἰς κάθε ἐποχὴν.

Εἶναι λοιπὸν πρόληψις καὶ δεισιδαιμονία ἀναξία ἀνθρώπων λογικῶν καὶ ὀρθοφρονούντων, εἶναι βλασφημία καὶ ἀσέβεια πρὸς τὸν Θεόν, ἀναξία χριστιανῶν, τὸ τὰ θεωρῶνται τὰ δίσεκτα ἔτη ὡς αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ προξενοῦντα ἀτυχίας εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ὁ Χριστιανός, φωτιζόμενος ἐκ τῆς πίστεως εἰς τὸν Θεόν, ὡς Δημιουργὸν καὶ Προνοητὴν τοῦ κόσμου, τὸν «καιροὺς καὶ χρόνους» ὑπὸ τὴν ἰδίαν ἐξουσίαν ἔχοντα, εἶνα μόνον φόβον πρέπει νὰ ἔχη, τὸν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας. Αὐτὴν ἂς φοβῆται διὰ τὴν ἀποφεύγη, διότι ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας ἐξαρτᾶται ἡ συμφορά, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ εὐτυχία ἀπὸ τῆς ἀρετῆς. Ὁ ἐνάρετος χριστιανὸς ἂς εἶναι βέβαιος ὅτι ἔχει πάντοτε τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ εἰς οἰανδήποτε ἡμέραν καὶ εἰς οἰανδήποτε ἔτος.

Τὴν εὐλογίαν δὲ ταύτην ἐπικαλούμενοι, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Θεὸς φωτίξῃ καὶ συνετίξῃ πάντας καὶ ὀδηγῇ εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν.

Εὐχέτης πρὸς Κύριον

+ Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Η ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΡΩΣΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Μετὰ πολλοῦ διαφέροντος ἀνέγνωσα πρὸ καιροῦ ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» τὴν θεσηνὴν ὑπὲρ τῆς ἐν Παρισίοις ὁρωσικῆς ὀρθοδόξου Ἀκαδημίας ἔκκλησιον τοῦ πανοσιολογοῦ Μ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Μιχ. Κωνσταντινίδου καὶ μετὰ χαρᾶς ἐπληροφορήθην τὴν ζωηρὰν ἀπήχησιν, ἣν εὗρεν ἡ ἔκκλησις ἐκεῖνη ἐν τῇ εἰρημένῃ Ἀκαδημίᾳ. Τῆς ἀπηχίσεως δὲ ταύτης ἐκδήλωσις εἶναι ἡ ἐν τινι τῶν τελευταίων φύλλων τῆς «Ἐκκλησίας» δημοσιευομένη ἐπιστολὴ τῶν Ῥώσων καθηγητῶν, ἐν τῇ ὑπεγράμμισα ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸ πικρὸν παράπονον τῶν ἐν Παρισίοις ὀμοδόξων συναδέλφων διὰ τὴν «ἐκ μέρους τῶν ἐγγυτάτων ὀρθοδόξων ἀδελφῶν» ἀδιαφορίαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν λύπην αὐτῶν διὰ τὴν «ἐμφανὴ ἀρροθυμίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἣς ἐξασθενεῖ διὰ τῶν λεπτολόγων ἐθνικιστικῶν διαιρέσεων», ἵνα μεταχειρισθῶ αὐτὴν τὴν φρασιολογίαν τῶν Ῥώσων ἐπιστολογράφων.

Εὐρίσκων βάσιμα τὰ παρόντα ταῦτα καὶ γνωρίζων ἐκ πείρας τὴν δρᾶσιν τῆς ἐν λόγῳ ὀρωσικῆς Ἀκαδημίας, ἐπιθυμῶ νὰ ἐνώσω καὶ ἐγὼ τὴν φωνήν μου μετὰ τῆς τοῦ κ. Κωνσταντινίδου ὑπὲρ τῆς ἀνάγκης, ὅπως ἀξιωθῇ αὕτη τῆς δεούσης ἐκ μέρους τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν καὶ ἰδιαιτέρας ὑφ' ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων, ἐφ' ᾧ καὶ ὑποβάλλω κατ' αὐτὰς σχετικὴν αἴτησιν πρὸς τὴν σεβαστὴν Ἱ. Σύνοδον, διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. α') Διότι οὕτω παρέχεται εὐκαιρία νὰ ἐκδηλωθῇ ἐμπράκτως ἡ ἀλληλεγγύη τῆς καθ' ἡμᾶς ἁγίας Ἐκκλησίας πρὸς μίαν δεινῶς χιμαζομένην ὀμοδόξον ἀδελφὴν, ἀλληλεγγύη, ἣς γνωριμωτάτη οὕτα εἰς τὴν παλαιὰν ἐκκλησίαν, τοσοῦτον σπανίζει κατὰ τοὺς νεώτερους χρόνους ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις διὰ λόγους, οὓς δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἐξηγήσωμεν. β) Καθ' ὅσον τὸν ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ ἡ καθόλου ἑλληνικὴ ἐκκλησία πλείστας ὄσας ὀφείλει, ὡς γνω-

στόν, ὑποχωρώσεις εἰς τὸ μέγα ῥωσικὸν ἔθνος καὶ τὴν ῥωσικὴν ἐκκλησίαν, τοῦλάχιστον μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς ἐκρήξεως τοῦ πανσλαβιστικοῦ παραληρήματος. Καὶ γ' καθ' ὅσον εἶμαι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω, ὅτι ἡ ῥωσικὴ διασπορὰ ἐν τῇ Δύσει μὲ κέντρον πνευματικὸν τὴν εἰρημένην Ἀκαδημίαν παρὰ πᾶσαν ἀτέλειάν της διαδοραματίζει ὅλον ἀνάλογον πρὸς τὸν διαδοραματισθέντα πάλαι ποτὲ παρὰ τῷ ἔθνικῷ κόσμῳ κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σωτῆρος ὑπὸ τῆς ἰουδαϊκῆς διασπορᾶς.

Ὁ ἑλληνικὸς κληρὸς πρέπει νὰ μάθῃ, ὅσοι τοῦλάχιστον δὲν τὸ γνωρίζουν, ὅτι ὅπως ἡ ἰουδαϊκὴ διασπορὰ προσηρ σκεύασε τὸ ἔδαφος τῆς διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου ἀνὰ τὰ ἔθνη, μάλιστα παρὰ τῷ ἑλληνιστικῷ κόσμῳ, οὕτω σήμερον καὶ οἱ Ῥῶσοι τῆς Δύσεως, καὶ πρὸ παντὸς οἱ περὶ τὴν εἰρημένην Ἀκαδημίαν τῶν Παρισίων, ἐργάζονται ὡς πρωτοπόροι τῆς Ὀρθοδοξίας ἀνὰ τὴν Δύσιν καὶ οἱ, ἂν σήμερον παρατηρεῖται ἐν αὐτῇ ζωηρὸν διαφέρον διὰ τὴν στενοτέραν γνωριμίαν πρὸς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν καὶ ἂν ἀκούονται σήμερον δικαιότεροι κρίσεις περὶ αὐτῆς ἐκ μέρους οὐ μόνον προτεσταντῶν, ἀλλὰ καὶ ῥωμαιοκαθολικῶν θεολόγων, τοῦτο ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τοὺς Ῥῶσους ἐκείνους καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ῥωσικὴν Ἀκαδημίαν. Ἄν δὲ ὁ ἑλληνικὸς κληρὸς μάθῃ καὶ ὅτι ἡ Ἀκαδημία αὕτη, ἣς, ὡς εἶναι εὐνόητον, στερεῖται ἰδίων πόρων, ἐνισχύεται οικονομικῶς κυρίως ὑπὸ διαμαρτυρομένων ὁργανώσεων, δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι θλίψις νὰ ἐπιτελέσῃ ἐπιτακτικὸν καθῆκον πρὸς τὸ σεμνὸν καὶ πολυτίμητον τοῦτο ἴδρυμα, διαδηλῶν ἅμα οὕτω καὶ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν πολυπαθεῖ ἀδελφὴν ἐκκλησίαν.

Π. Ι. ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Λουκ. 17, 12—19

Καίτοι ἡ ἀγαθότης εἶναι οἰσιῶδες χαρακτηριστικὸν τοῦ Θεοῦ, ὡς πρὸς ἕνα ἕκαστον ἡμῶν, δὲν δεῖ οὕτως εἰπεῖν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ αὐτεπαγγέλτως, ἐν ἀγνοίᾳ ἢ παρὰ τὴν θέλησιν ἡμῶν. Καὶ πλεῖστα ἄλλα περιστατικά, καὶ ἡ ἱστορία τῶν δέκα λεπρῶν πείθουσιν, ὅτι καὶ ὁ «Διδάσκαλος ὁ ἀγαθός», ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, κατὰ κανόνα διέχευε τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ τὰς δωρεὰς εἰς πάντα ἐπὶ τῇ αἰτήσει του. Διὰ τοῦτο συνίστα πάντοτε πρὸς τοὺς συντρέχοντας πρὸς αὐτὸν παντοίους ἀκροατάς: «Αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν». Δεδομένου δὲ ὅτι δὲν ἔχομεν ἄλλον προσιώτερον τρόπον νὰ ἐπικοινωνήσωμεν μετὰ τῆς Θεότητος, παρὰ τὴν προσευχὴν, καταδείκνυται πόσον μεγάλη εἶναι ἡ ἀξία αὐτῆς καὶ πόσον ἐπιτακτικὴ ἀποβαίνει ἡ χρῆσις αὐτῆς. Δικαίως ἐλέχθη ὅτι «ἄνθρωπος μὴ προσευχόμενος εἶναι πνευματικῶς νεκρός».

Ὁ τύπος τῆς προσευχῆς δὲν εἶναι αὐστηρῶς προσδιορισμένος ἀπὸ ἀπόψεως γλωσσικῆς διατυπώσεως, ἢ διαρκείας χρόνου. Ἐκτεταμένη προσευχὴ δύναται νὰ ἔχῃ ἐν ἑαυτῇ ὅλα τὰ στοιχεῖα προσευχῆς θεαρέστου, δὲν ἀποκλείεται ὁμως ἄλλη τῆς αὐτῆς ἐκτίσεως

προσευχὴ νὰ εἶναι ἀπλῆ παρωδία προσευχῆς. Οὐδὲ ἡ βραχύτης εἶναι κριτήριον τοῦ ποιοῦ τῆς προσευχῆς, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον ἢ κομψότης τοῦ ὕφους καὶ τὰ λεκτικὰ κάλλη. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προέχει ἐν τῇ χριστιανικῇ προσευχῇ εἶναι ἡ συναίσθησις τοῦ αἰτεῖν τὰ πρέποντα τῷ Θεῷ. Ἡ Κυριακὴ Προσευχὴ εἶναι ὁ ἄριστος γνώμων καὶ ὁδηγὸς ἡμῶν ἐν πᾶσι τοῖς ἀφορῶσιν ὡς πρὸς τὴν προσευχὴν, καὶ δὴ πρὸς τὴν οὐσίαν αὐτῆς. Ὡς πρὸς τὴν βραχύτητα, εἰδικώτερον, ὅτι αὕτη δηλαδὴ οὐδόλωσ μειοῖ τὴν δραστηριότητα αὐτῆς, πλεῖστα ἔχομεν ἐν τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ παραδείγματα. Ἡ τελώνης «ἐδικαιώθη» εἰπὼν μόνον: «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ». Ὁ ληστής εἰσηλθεν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ εἰς τὸν Παράδεισον εἰπὼν τό: «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου». Καὶ οἱ δέκα λεπροὶ ἄνδρες διετύπωσαν τὴν πρὸς τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν αἰτήσιν των εἰπόντες: «Ἐλέησον ἡμᾶς, Ἰησοῦ ἐπιστάτα». Καὶ εἶναι πασίγνωστα τὰ σωτήρια ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης προσευχῆς, ἢ ὅποια ἐν τῇ βραχύτητι της περιέχει ὅλα τὰ στοιχεῖα τελείας προσευχῆς: ταπεινοφροσύνην, θερμότητα, πεποίθησιν εἰς τὸν Χριστόν, θεοπεπῆ αἰτήματα.

Εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν δέκα λεπρῶν ἔχομεν ἀτυχῶς νὰ παρατηρήσωμεν λίαν κτυπητὸν σκιερὸν σημεῖον διαγωγῆς εὐεργετηθέντων ἀνθρώπων, σημεῖον ἀποβλίνον ἀκόμη λυπηρότερον, ὅταν ἀναλογισθῶμεν ὅτι τὸ ὀλισθημα δὲν ἀπέμεινε ἐντετοπισμένον εἰς τοὺς λεπρούς ἐκείνους τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν ἄνθρωποι κακῆς ποιότητος, οὕτως εἰπεῖν, ὅτι εἶχον πίστιν εἰς τὸν Σωτῆρα, φαίνεται ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀναφέροντος τὰ κατ' αὐτοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ὅπου ἀναγινώσκουμεν, ὅτι μόλις ὁ φιλάνθρωπος Ἰησοῦς ὑπέδειξε εἰς αὐτοὺς «νὰ προσευθῶσι πρὸς τοὺς ἱερεῖς καὶ νὰ δεῖξωσιν ἑαυτούς», αὐτοὶ παραχρῆμα ὑπήκουσαν, καὶ ἀκριβῶς διὰ τὴν πίστιν αὐτῶν ταύτην «ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν». Καὶ ὅμως καίτοι ἦσαν ἄνθρωποι τοιοῦτοι, ὑπέπεσαν εἰς τὸ ἐπίψογον παράπτωμα τῆς ἐπιλησμοσύνης τοῦ πρὸς τὸν Θεὸν καθήκοντος τῆς εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ εὐεργεσίᾳ τῇ γενομένῃ πρὸς αὐτούς, ὅχι εἰς ἡ δύο, ἀλλ' οἱ ἐννέα! Πάθημα, διὰ τὸ ὁποῖον, ἐκφράζων ὁ Κύριος ἡμῶν ζωηρότητα καὶ μετὰ προφανοῦς πικρίας τὴν ἀπαρέσκεϊαν αὐτοῦ, καθιστᾷ εἰς ἡμᾶς αἰσθητὴν τὴν ἀλήθειαν ὅτι ἐνεδρεύει πάντοτε ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἵνα ἀποπλανήσῃ ἀκόμη καὶ τοὺς ἐκλεκτούς ἐν πάσῃ ὥρᾳ καὶ εὐκαιρίᾳ καὶ στιγμῇ. Πόσον εὐγνώμων φαίνεται ὁ εἰς, καὶ αὐτὸς Σαμαρείτης! «Ἐπέστρεψε, μετὰ φωνῆς μεγάλης δοξάζων τὸν Θεόν» καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, εὐχαριστῶν αὐτῷ». Ἡ εὐαρέσκεια τοῦ Σωτῆρος διὰ τὴν διαγωγὴν ταύτην τοῦ εὐγνωμονούντος ποτε λεπροῦ εἶναι ἀρκετὴ νὰ δεῖξῃ εἰς τὸν χριστιανὸν ὁποῖον χάσμα μέγα διανοίγεται μετὰξὺ τῶν εὐγνωμονούντων καὶ τῶν ἐπιλανθανομένων τοῦ καθήκοντος τοῦ εὐχαριστεῖν καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν «πάντων ἕνεκεν».

Κ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

1. Ὡς ὁ δύτης ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης ἔχει ἀνάγκη νὰ ἀναπνῆ διὰ τοῦ σωλήνος τὸν ὑπεράνω τῆς θαλάσσης ἀέρα, διότι ἄλλως πνίγεται, οὕτω καὶ ἡμεῖς, ἐπὶ τῆς γῆς μένοντες, ἔχομεν ἀνάγκη νὰ ἀναπνέωμεν τὸν ἀέρα τοῦ οὐρανοῦ.

2. Ὡς ὅταν πρόκειται νὰ ἐπισκεφθῶμεν ξένην τιὰ χώραν, προσπαθοῦμεν διὰ τῆς ἀναγνώσεως περιγραφῶν αὐτῆς νὰ λάβωμεν ἰδέαν τιὰν περὶ αὐτῆς, οὕτω μετ' ὀλίγον μέλλοντες νὰ μεταβῶμεν εἰς τὸν οὐρανὸν ὀφείλομεν διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἁγίων Γραφῶν νὰ προσπαθῶμεν νὰ λάβωμεν ἰδέαν τιὰν περὶ αὐτοῦ.

3. Ἀναμφιβόλως ὁ καλλίτερος ἐρμηνευτὴς ἐνός βιβλίου εἶναι ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ· ἄρα τῆς ἁγίας Γραφῆς εἶναι τὸ ἅγιον Πνεῦμα. Θέλεις νὰ κατανοήσῃς αὐτήν; παρακάλεσθε τὸ ἅγιον Πνεῦμα νὰ σε ἐνισχύσῃ καὶ διαφωτίσῃ.

4. Ὅποιος ἀντιθέσει ἀποκαλύπτει ἢ ἐνανθρώπησις τοῦ Χριστοῦ! Ἡ παντοδυναμία κατέρχεται πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν καὶ περιβάλλεται τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν.

5. Πτωχοὶ, παρηγορήθητε, διότι ὁ Αὐτρωτὴς σας ἐγεννήθη εἰς ἓνα σταῦλον καὶ κατεκλίθη ἐν τῇ φάτνῃ τῶν ἀλόγων, ἐπείνασε ὡς καὶ σεις πεινᾶτε, ἐδίψασεν ὡς καὶ σεις διψᾶτε, ἐκοπίασεν ὡς καὶ σεις κοπιᾶτε, ἦτο πτωχὸς ὡς καὶ σεις καὶ εἶτε πλέον, διότι δὲν εἶχε ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνη.

6. Πτωχοὶ, προσέλθετε μετὰ θάρρους νὰ προσκυνήσητε τὸν βασιλέα, τὸν ἐν τῇ φάτνῃ τῶν ἀλόγων γεννηθέντα. Μὴ σὰς ἐμποδίζουσι τὰ πτωχὰ σας ἐνδύματα, ὡς ἄλλοτε δὲν ἠμποδίσαν αὐτὰ τοὺς ποιμένας. Ἐχετε τὴν πεποιθῆσιν ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν καθαρότητα τῶν ἐνδυμάτων σας, ἀλλὰ τῆς καρδίας σας.

7. Τὴν διαφορὰν μετὰ τῶν ἀληθινῶν χριστιανῶν καὶ τῶν μὴ τοιοῦτων δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ ἰδίᾳ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου αὐτῶν.

8. Πολλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὁμοιάζουσι τὸν Σίσυφον: διαρκῶς ἀνυψώνουν τὸν λίθον τῆς ζωῆς, τὸν διαρκῶς καταπίπτοντα.

9. Ὁ κόσμος, παρ' ὅλας τὰς τεραστίας προόδους εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας, δὲν κατάρθωσε νὰ εὕρῃ τὸ μέσον τῆς ἀναπαύσεως μιᾶς τεταραγμένης ψυχῆς, ἦν μόνον ἢ εἰς Χριστὸν πίστις παρέχει.

10. Ἡ ἅγια Γραφή εἶναι τὸ κάτοπτρον τοῦ χρόνου καὶ τῆς αἰωνιότητος.

11. Ἡ ἅγια Γραφή ὁμιλεῖ γλώσσαν εἰς πάντας καταληπτήν, καὶ εἰς τοὺς μικροὺς καὶ εἰς τοὺς μεγάλους, καὶ εἰς τοὺς πεπαιδευμένους καὶ τοὺς ἀπαιδευτούς· ἀρκεῖ νὰ φωτίζωνται οὗτοι ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

12. Ὅπου διεδόθη ἡ ἅγια Γραφή μετέβαλε τὰ πάντα καὶ ἐξημέρωσε τὰ ἅγια καὶ αἰμοβόρα ἦθη.

Κ. Ι. Δ.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗ

ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

E. R. SEEBERG

[4]

B'.

Ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία.*

1. Γενικὸς χαρακτήρισμός τῆς Ρωσικῆς φύσεως.
(Wesen)

«Ἐπεσαν καὶ παρῆλθον δύο Ρῶμαι, ἡ δυτικὴ (ἢ ἐν Ἰταλίᾳ) καὶ ἡ ἀνατολικὴ (ἢ ΚΠολις). Ἀλλ' ἡ Μόσχα πέμπρωται νὰ κτισθῇ ἡ τρίτη Ρώμη. Τετάρτη

* Ἐκ τῆς μακρᾶς σειρᾶς τῶν μαθημάτων τοῦ κ. Seeberg τῶν ἀφιερωθέντων εἰς τὸ τμήμα τοῦτο τῆς Ὁρθοδόξιας ἀποσπῶμεν τὰ ἔχοντα περισσότερον ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἀναγνώστὰς μας καὶ τὰ δυνάμενα νὰ ἀποτελέσων διδάγματα καὶ διὰ τὴν ἰλικίην μας Ἐκκλησίαν.

(I. K.)

δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ». Διὰ τῶν λέξεων τούτων χαρακτηρίζει ῥῶσός τις μοναχὸς μετὰ τὴν πτώσιν τῆς ΚΠόλεως τὴν ἐν τῷ κόσμῳ θέσιν τῆς Μόσχας, ἢ ὅποια ἐγένετο ἀντὶ τοῦ Κιέβου ἢ κυρίαρχος τῆς Ρωσσίας. Ἡ Μόσχα ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως εἶναι ἡ κληρονόμος τοῦ Βυζαντίου. Τὸ ἔμβλημα τοῦ βυζαντινοῦ αὐτοκράτορος, ὁ δικέφαλος ἀετός, κατέστη ἀπὸ τοῦ 15ου αἰ. τὸ ἔμβλημα τῶν τσάρων. Ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως πρέπει νὰ ἐξετάζεται καὶ ἡ Ὁρθόδοξος ρωσικὴ Ἐκκλησία, ἣτις περιέλαβε τὰ δύο τρίτα τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ καὶ ἣτις ἀποτελεῖ τὴν σλαβικήν ἔκφρασιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐάν ἐπιχειρήσῃ τις γενικὸν τινα χαρακτηρισμὸν τῆς ρωσικῆς φύσεως θὰ ἀντιμετωπίσῃ μερικὰ παράδοξα: Τὸ πρῶτον παράδοξον ἀπὸ γενικῆς ἀπόψεως εἶναι ὅτι ἡ Ρωσσία παρέλαβε τὸν Χριστιανισμὸν ἐκ ΚΠόλεως ὡς δῶρον, ὡς τι ἀποτελεσεμὸν κατὰ τὸ δόγμα, τὴν λατρείαν καὶ τοὺς κανόνας. Ἀλλὰ τὸ ἔτοιμον τοῦτο δῶρον, παρὰ ταῦτα, ἐγένετο ἀπολύτως ἐθνικόν, ἐάν ἐξαιρέσῃ τις τὰς ἀγρίας ἀνατροπὰς, τὰς ὁποίας ἐπέφερεν ἡ μολοσεβικὴ ἐπανάστασις. Ρῶσος καὶ ὀρθόδοξος ἦταν συνώνυμα. Θρησκευτικὴ καὶ ἐθνικὴ συνείδησις εἶναι τὸ αὐτό. Ἡ Ἐκκλησία ἐδημιούργησε τὴν ἐθνικὴν ἐνότητα τῶν ρώσων, ἐργασθεῖσα ἐν προκειμένῳ περισσότερον τοῦ τσαρισμοῦ. Τοιουτοτρόπως, ἡ Ρωσσία εἶναι ἡ ἁγία Ρωσσία, ὅπου ζῆ ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ. Ἡ αὐτοσυνείδησις, ἐπομένως, τοῦ λαοῦ ἐδράζεται ἐπὶ τῆς θρησκείας. «Αὐτοκρατορία, Ὁρθοδοξία, Ἐθνισμός» ἦτο τὸ σύνθημα τοῦ ἐθνικοῦ τσάρου Ἀλεξάνδρου τοῦ III. Ἐπομένως ξένη θρησκεία καὶ πολιτισμὸς ἀνεχωνεύθησαν ἐν τῇ ρωσικῇ θρησκείᾳ καὶ τῷ ρωσικῷ πολιτισμῷ. Ἐκκλησία καὶ Ἔθνος εἶναι ἐν. Ἀλλ' ἀκριβῶς ἐξ αὐτοῦ ἐξηγεῖται ἡ ὀλοκληρωτικὴ καταρρευσίς τοῦ 1917. Μετὰ τοῦ Ἔθνους καταρρέει καὶ ἡ μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένη Ἐκκλησία, ἢ ὅποια ὅμως ὑπῆρξεν ἀρχικῶς καὶ κατὰ τὴν καταγωγὴν ξένον σῶμα.

Τὸ δεῦτερον παράδοξον: Ἀκριβῶς ἐκεῖνοι οἱ ρῶσοι διανοούμενοι, οἱ ὅποιοι ἐπὶ μακρὸν εἰργάσθησαν διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Κράτους καὶ οἱ ὅποιοι ἀπέκρουον τὴν δῆθεν ἄκαρπον ρωσικὴν Ἐκκλησίαν, εἶναι ἐν τούτοις διαπεποτισμένοι ὑπὸ τῆς χριστιανικῆς πίστεως (Fromigkeit) ἐν κοσμικοποιημένῃ μορφῇ. Βεβαίως ἀπορρίπτουσι τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀρνοῦνται πᾶσαν μεταρρυθμίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ πᾶσαν σχέσιν αὐτῆς πρὸς τὸν πολιτισμὸν. Ἀλλὰ κατὰ τινα τρόπον παρμένει ἡ νοοτροπία τῶν συνδεδεμένη μετὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἡ ὁρμὴ τῆς πίστεως, ὁ φανατισμὸς, ἔχει ἐνσφηνωθῆ καὶ εἰς τὴν ἀθείαν τῶν Ρώσων. Διότι βεβαίως ἐνταῦθα εὐρίσκονται αἱ ρίζαι πασῶν ἐκείνων τῶν ὀνειροπολήσεων περὶ ἀδελφωσύνης μιᾶς ἠνωμένης ἀνθρωπότητος, αἱ ὅποια σιγοκοιμῶνται εἰς τὸ βάθος πάσης ρωσικῆς ψυχῆς. Ἐνταῦθα ἐπίσης εὐρίσκονται αἱ ρίζαι τῆς πίστεως, καθ' ἣν ὁ ρωσικὸς λαὸς δῆθεν εἶναι ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς, ὁ κεκλημένος εἰς ἀπολύτρωσιν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐνταῦθα, τέλος, κεῖνται αἱ ρίζαι τῆς γνώμης ἐκείνης, καθ' ἣν ἡ δυτικὴ Εὐρώπη μόνον κενὸς τύπου (Formen) κατάρθωσε νὰ δημιουργήσῃ, οὕσα ἀπο-

στεωμένη εἰς ἐννοίας καὶ ἄτομα, καὶ ὅτι τώρα ἡ ρωσικὴ ψυχὴ καὶ ἡ ρωσικὴ φύσις πρέπει νὰ γεμίσῃ «τὰ κενὰ δοχεῖα» καὶ νὰ ἀναζωογονήσῃ τοὺς σκελετοὺς τοῦ κόσμου τῶν ἐννοιῶν. Τέλος, ἐνταῦθα εὐρίσκονται αἱ ρίζαι τῆς ψυχολογικῆς καὶ θρησκευτικῆς ὁρμῆς τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ εἶναι ἄκρος μαρξισμός, παρὰ ταῦτα εἶναι συγχρόνως κοσμοκοπιτημένος Τολστοϊσμός καὶ παρὰ τὸ ὅτι εἶναι ἀπόρροια τῆς Δύσεως, εἶναι ἐν τούτοις ρωσικός, διότι εἰς τὰς ρίζας του εἶναι κοσμοκοπιτημένη θρησκεία. «Ἄς κηρύττουν οἱ «παπάδες» τῶν ἄλλων ὁμολογιῶν περὶ τοῦ παραδείσου τοῦ ἄλλου κόσμου ἡμεῖς λέγομεν, ὅτι θέλομεν νὰ δημιουργήσωμεν διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἕνα πραγματικὸν παράδεισον ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης», εἶπεν ὁ Τρότσκι. Αἱ παραγωγικαὶ δημιουργίαι τῶν ρώσων, ὅπου ὑπάρχουσιν, ἔχουσιν τὰς ρίζας των εἰς τὴν ρωσικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν ρωσικὸν Χριστιανισμόν. Ἄρκεῖ νὰ σκεφθῆ τις μόνον τὸν Τολστοῖ, τὸν Δοστογιέφσκι καὶ τὸν Σολοβιῶφ. Δηλαδή τὸ βᾶθος τῆς ρωσικῆς πνευματικῆς ζωῆς εἶναι ἡ θρησκεία.

Τὸ τρίτον παράδοξον: Μετὰ τὸν πόλεμον παρεμβαίνει μετὰ τῶν ἀνησυχῶν τούτων ψυχῶν κυριαρχῶν ὁ Ὑλισμός. Δηλ μία ἄνευ θρησκείας φιλοσοφία ἡ μᾶλλον μία ἄνευ θρησκείας θρησκεία εἶναι ἡ ἔκφρασις καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ζωῆς τῆς μπολσεβιστικῆς Ρωσσίας. Τὸν μπολσεβικισμόν πρέπει νὰ τὸν ἀντιλαμβάνομεθα ὡς τὸν ριζικὸν ἔξευρωπαϊσμόν τῆς Ρωσσίας, ὁ ὁποῖος ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ φιλελευθέρου δεσπότη, τοῦ Μεγάλου Πέτρου, καὶ φθάνει μέχρι τοῦ μαρξιστοῦ δεσπότη, τοῦ Λένιν.

Τὸ τέταρτον παράδοξον: Τὸ ρωσικὸν τοπίον, τὸ ὅπου πολλὰς διδάσκει περισσότερον παρὰ τὸ ἀνεῖμα. Εἶναι ἀπέραντοι πεδιάδες, ἄνευ σχήματος, ἄνευ συνδέσμου. Ἡσυχοὶ ἀργοὶ, ἀκατάστατοι δρόμοι, μονότονα δάση, ἀργοὶ ποταμοί, ἀσταθεῖς γέφυραι, ἀτελείωτος οὐρανός, ἀποστάσεις ἄνευ θεᾶς μελωδία, οὐδεμία εἰκὼν. Ἀπὸ τοῦ τοπίου τούτου πρέπει τις νὰ ἐκκινήσῃ, ὅταν θέλῃ νὰ ἐννοήσῃ τὸν ρώσων. Ἄμορφία εἶναι ὁ νόμος τοῦ τοπίου τούτου. Ὑπάρχει τι τὸ θρησκευτικὸν ἐν τῇ ἀμορφίᾳ ταύτῃ. Βιβαίως, ἐφ' ὅσον ὁ Θεὸς εἶναι ἀνέκφραστος, καὶ ὁ μυστικισμὸς διδάσκει ὅτι μία μόνον ἀλήθεια ὑπάρχει, ἡ σιωπὴ. Ἐκ τοῦ τοπίου ἀναπτύσσεται ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ φύσις.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ὑπὲρ τῆς εἰρήνης.

Ἡ Α. Χ. ὁ Προμηθεὺς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, στοιχῶν τῇ κοινῇ ἀποφάσει τῶν ἀπὸ τὸν κόσμον χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν περὶ ἀπολύσεως εἰδικῆς περὶ εἰρήνης ἐκκλήσεως πρὸς τοὺς πιστοὺς τῆς ἐφ' ἐκάστης αὐτῶν, ἀνεκοίνωσε πρὸς τὸν ἀγγλικὸν χριστιανικὸν λαὸν ἐγκύκλιον περὶ τῆς πρὸς τὴν εἰρήνην ὁδοῦ. Διαπιστῶν τὴν κατέχουσαν τὸν κόσμον ἀγωνίαν ἐπὶ τῇ ἑλλείψει τῆς εἰρήνης, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀποτυχίαν πασῶν τῶν μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον πρὸς ἐμπέδωσιν αὐτῆς διὰ τῶν δια-

φόρων συμφῶνων, καὶ διασκέψεων προσπαθειῶν, συμπεραίνει, ὅτι, ἐφ' ὅσον οὔτε τὰ φυσικὰ ἀνθρώπινα ἔνστικτα, οὔτε ὅ,τι ἀποκαλοῦμεν πολιτισμὸν μὲ τῆς ἐπιστήμης τὰ ἐπιτεύγματα ἠδυνήθησαν νὰ ἀσφαλίσωσιν ἐν τῇ ἀνθρωπότητι τὴν τόσον ποθουμένην εἰρήνην, προδήλον ἔστι μόνον μία ὑπερφυσικὴ δύναμις δύναται νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὴν ὥστε νὰ προτανεύσῃ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐπερ ἡς προσευχόμεθα καθ' ἐκάστην—«ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου».—Ἴνα ὅμως τοῦτο ἐπιτευχθῆ, ἀπαιτεῖται ἐνεργὸς προσωπικὴ ἐκάστιον πειθαρχία εἰς τὸ ἰδεῶδες τῆς θείας βασιλείας, ὥστε οἱ πάντες περὶ αὐτῆς κατὰ πρῶτον λόγον καὶ ἀμέσως τὰ μεριμνῶσιν, ἐποτάσσοντες εἰς αὐτῆς τὸν πόθον πάντα τὰ ἔνστικτα καὶ τὰ πατριωτικὰ ἀντιῶν συναισθήματα. Μόνον ὅταν ἐν πάσῃ χώρᾳ διαμορφωθῆ μία τοιαύτη κοινὴ γνώμη, θὰ καταστῆ δυνατόν νὰ ἐπέλθῃ βαθεῖα μεταβολὴ τῶν συνεχόντων σήμερον τὸν κόσμον θλιβερῶν.

Οἱ «Church Times» ἀναγράφουν λεπτομερείας τῆς νέας σταχῶσεως τοῦ ὑπὸ τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου κατὰ τὸν γνωστὸν τρόπον ἀποκηθέντος Σιναϊτικοῦ Κώδικος. Τὸ στάχωμα ἐγένετο ἐντὸς τῆς Βιβλιοθήκης. Τονίζεται ἡ ἐξαιρετικῶς δυσχερὴς ἐργασία τῆς εὐθύσεως τῶν 347 φύλων τοῦ κώδικος καὶ ἡ καθ' ὅλου ἀποκατάστασις αὐτῶν διὰ τῆς νέας σταχῶσεως, ὥστε αὕτη νὰ μὴ διαφέρῃ τῆς ἀρχικῆς. Οὕτω διευθετηθεὶς ὁ κώδιξ θὰ ἐκτεθῆ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ εἰς κοινήν θέαν.

Γνωστὴ ἀνὰ τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον τυγχάνει ἡ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀποθανόντος καθηγητοῦ R. Kitterl κριτικῆ ἔκδοσις τοῦ ἑβραϊκοῦ κειμένου τῆς Π. Δ., ἣτις μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του ἤρχισεν ἐμφανίζομένη ἀρτιωτέρα ὡς τρίτη ἔκδοσις καὶ ἐξακολουθεῖ ἐκδιδομένη τῇ συνεργασίᾳ πολλῶν εἰδικῶν. Ἐν τῷ ἐσχάτῳ δημοσιευθέντι τεύχει τῆς ἐκδόσεως ταύτης, τῷ περιλαμβάνοντι τὸ Δευτερονομίον, μετ' εὐχαριστήσεως εἶδομεν καταχωριζομένην τὴν εἰς τὸν στίχ. Δευτ. 32,43 ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου κ. Β. Βέλλα προταθεῖσαν διόρθωσιν τοῦ κειμένου (τὰ χωρία Δευτ. 32,43 καὶ Ζαχ. 14,17), περὶ ἧς διέλαβε καὶ τὸ εἰδικὸν γερμανικὸν περιοδικὸν «Zeitschrift für die Alttest. Wissenschaft». Αἱ κριτικαὶ ἔρευναι ἐπὶ τῶν ἱερῶν κειμένων τῆς Ἀγ. Γραφῆς ἦσαν παρ' ἡμῶν τόσον σπάνιαι, ἢ, μᾶλλον, ἀνύπαρκτοι, ὥστε μετ' εὐλόγου εὐχαριστήσεως νὰ ὑποδεχόμεθα τὴν ἐν τῇ νεωτέρᾳ θεολογικῇ ἡμῶν ἐπιστῆμῃ ἐμφάνισιν τοιούτων ἐργασιῶν, μάλιστα δ' ὅταν αὗται τυγχάνωσι γενικωτέρας ἐπιδοκιμασίας καὶ ἀναγνωρίσεως εἰς τοὺς κύκλους τῶν κορυφαίων εἰδικῶν, ἐφ' ᾧ καὶ εἶνε ἄξιος θερμῶν συγχαρητηρίων ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἑλλησι κριτικὸς τῆς Π. Δ. νεαρὸς καθηγητῆς, ὅστις διὰ τῶν μέχρι τοῦδε κριτικῶν του ἐργασιῶν παρέχει τὸ μέτρον τῶν μελλόντων ἐπιτευγμάτων τῶν εἰδικῶν του ἀσχολιῶν περὶ τὸ ἑβραϊκὸν κείμενον τῆς Π. Δ.

Τὸ ἐν Ἱεροσολύμοις ἀγιογραφικὸν Ἴνστιτούτον ἀπὸ τινος ἀσχολεῖται περὶ τὴν ἔρευναν τῆς παρὰ τὰς ὄχθας τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης περιοχῆς, ἔνθα ἐν τῇ ἁγ. Γραφῇ φέρονται κείμενα τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα. Κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς εὐρέθη πινακίς πηλίνῃ μετὰ χαραγμάτων ἔθνικων ἰνῶν πνευμάτων, θεοτήτων καὶ ἀστέρος. Κατὰ τοὺς ἀρχαιολόγους, ἡ πινακίς ἔχει ἡλικίαν 5 000 ἐτῶν καὶ ἀποτελεῖ μνημεῖον ἀγνώστου μέχρι σήμερον ἔθνικου πολιτισμοῦ. Τινὲς τῶν ἐπιστημόνων δὲν ἀγαμένονον θετικὰ ἀποτελέσματα ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν τούτων, φρονοῦντες ὅτι αἱ ἐν λόγῳ δύο πόλεις εὐρίσκονται 20 χιλιόμετρα μακρὰν τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, πρὸς Ν., ἔνθα καὶ δέον, κατ' αὐτούς, νὰ ἐνεργηθοῦν αἱ ἔρευναι.

Τὸ συμβούλιον τῆς Βρετανικῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας

παρεχώρησε 30.000 άνιτύπα της Κ. Διαθήκης ὡς διανεμηθῶσιν εἰς τὰ ἰταλικά στρατεύματα, ἀνέθεσε δὲ εἰς τὸν ἐν Αἰθιοπία ἀντιπρόσωπόν της νὰ διοργανώσῃ διανομὴν ἁγίων Γραφῶν εἰς τοὺς αἰθίοπας στρατιωτικούς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς συνεχεῖς συνεδριάσεις τὴν Τρίτην, Τετάρτην καὶ Πέμπτην, λαβύσα λεπτομερῆ γνώμιν τῶν κατὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτῆς καὶ ἐν διαρκείᾳ τῶν ἑορτῶν ἐκκλησιαστικῶν γεγονότων καὶ πράξεων γνώσιν παρὰ τοῦ Μακ. Προέδρου.

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Τρίτης ἡ Ἱερά Σύνοδος προβάσα εἰς τὴν πληρῶσιν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σπάρτης, κατέστησεν εἰς αὐτὴν τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Γυθείου κ. Διονύσιον, τελέσαντα τὸ μέγα μήνυμα τῆ ἐπαύριον ἐν τῷ ναφ τοῦ ἁγ. Ἀπ. Ἀνδρέου. Συμφώνως τῷ νόμῳ ἡ Μητρόπολις Γυθείου συγχωνεύεται μετὰ τῆς Μητροπόλεως Σπάρτης.

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος προέβη εἰς τὴν ἀξέτασιν τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Ἀναγκαστικῶν νόμων καὶ κατήρτισε σχετικὰ σχέδια νόμων πρὸς τροποποίησιν ἢ ἀκύρωσιν αὐτῶν, αἵτινα ὁ Μακ. Πρόεδρος ἐπέδωκεν εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸν νέον Ὑπουργὸν Ἐργασκευμάτων καὶ Παιδείας. Ἐκτελέσθη δὲ ἡ ἴξις ἡ Συντακτικὴ Πράξις, δι' ἧς ἀπληροτριούτο τὸ μέγα μοναστηριακὸν κτήμα, ἀξίας πολλῶν ἑκατομμυρίων ἀντὶ 5 μόνον!!! ἑκατομμυρίων.

— Τοῦ Καθηγητοῦ κ. Δ. Μπαλάνου παρατηθέντος ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασκευμάτων καὶ Παιδείας ἀνετέθη τεῦτο εἰς τὸν ἐκ τῶν μελῶν τῆς κυβερνήσεως κ. Λογοθέτην, ὅστις ἐπισκέψθη τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον καὶ κατέστη ἐνήμερος τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

— Ἐν Καρδίτῃ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων τὸ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιὴλ Φιλόπτωχον Ταμεῖον «Ὁ ἅγιος Σαραφεῖμ» διέθεσε δοχ. 5.000 πρὸς προίκιον μιᾶς ἀπόρου κόρης. Ἐκ τοῦ καταλόγου 104 ὀνομάτων, δν κατήρτισαν οἱ ἱερεῖς ἐκ τῶν ἑξ ἑνοριῶν τῆς πόλεως, ἔτυχεν ὁ κληρὸς εἰς τὴν Ἑλένην Π. Καρβούνη, ἐκ τῆς ἑνορίας τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ. — Τὴν Κυριακὴν πρὸ τῶν Φώτων ἐν Καρδίτῃ ὁ Σύλλογος Πολυτέκνων ἐτέλεσεν ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναφ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου πανηγυρικὴν λειτουργίαν μετ' ἄρτοκλασίας προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιὴλ μετὰ τοῦ Πρωτοσυγγέλλου τῆς Μητροπόλεως Ἰεζεκιὴλ Τσουκαλά πτυχιούχου τῆς Θεολογίας. Κατάλληλον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ κ. Βασ. Παπαδάκης Καθηγητῆς τῶν Ἱερῶν. Παρευρέθησαν ὁ Δήμαρχος μετὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ὁ Φρούραρχος μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν, ὁ πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν, ὁ Εἰσαγγελεὺς μετὰ τῶν δικαστῶν καὶ πάντα τὰ σωματεῖα. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς λειτουργίας ἡγουμένου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μετὰ τῶν λαβάρων τοῦ συλλόγου καὶ τῶν ἀρχῶν μετέβησαν εἰς τὸ μητροπολιτικὸν μέγαρον ἐνθα παρετέθησαν ἀναμφικτικά, ἐκεῖ δὲ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἀνέσχευεν ἐξ κλήρους ἐκ καταλόγου ἀπόρων κορασίαν πολυτέκνων. εἰς ἃ ὁ Σύλλογος προσέφερον ἀνά δοχ. 3.000 ὡς προίκα. Κατόπιν μετέβησαν πάντες εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ συλλόγου, ἐνθα προσεφώνησαν ὁ πρόεδρος κ. Σωτηρόπουλος καὶ ὁ γεν. γραμματεὺς κ. Παπασημόπουλος, ἀπήντησε δὲ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Ἰεζεκιὴλ ἀναπτύξας τὰς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν κοινωνίαν ὑποχρεώσεις τῶν πολυτέκνων διὰ τὴν καλὴν ἀνατροφήν τῶν τέκνων τῶν.

— Κατὰ τὴν «Καὶνὴν Διδαχὴν» τῆς Μητροπόλεως Κοζάνης, ἡ μέριμνα ὑπὲρ τῶν οικονομικῶς δοκιμαζομένων κατοίκων Κοζάνης ἐξεδηλώθη καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο διὰ τῶν μαθητικῶν συσσιτίων τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος Κοζάνης, αἵτινα κατόπιν εἰδικῆς συνεδρίας ἐν τῇ Νομαρχίᾳ ἀπεφασίσθη νὰ λειτουργήσωσιν ἀμέσως μετὰ τὰς ἑορτάς, διὰ τῆς διανομῆς εἰς τοὺς ἐν φυλακαῖς ἐπιδομάτων ἐπι ταῖς ἑορταῖς, διὰ τῶν βοηθημάτων, αἵτινα διένειμεν εἰς ἀνάξιοπαθοῦσας καλὰς οἰκογενεῖας Κοζάνης τὸ

κληροδοτήμα τοῦ Ἰωάν. Μουράτη, διὰ τῶν βοηθημάτων, τὰ ὅποια διένειμαν εἰς τοὺς πτωχοὺς τὰ τρία Ἐνοριακὰ Ἐκκλησιαστικὰ Φιλόπτωχα Ταμεῖα τῆς πόλεως μας κατὰ Ἐνορίας, διὰ τῶν πρὸς τοὺς ἀπόρους βοηθημάτων τοῦ φιλανθρωπικοῦ Σωματείου «Φιλοπτῶχον Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν» καὶ διὰ τῶν πρὸς τοὺς πτωχοὺς βοηθημάτων τοῦ δήμου Κοζάνης, αἵτινα συνεπλήρωσαν αἱ φιλανθρωπικαὶ παραδόσεις τῶν ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν κατὰ τὰς χαρμοσύνοις ἑορτὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης κ. Δωρόθεος ἀπεφάσισε τὴν ἴδρυσιν καὶ συστηματικὴν λειτουργίαν κατηχητικῶν σχολειῶν εἰς πάντα τὰ δημοτικὰ σχολεῖα Λαρίσης, εἰς τὸ πρότυπον τοῦ Ἀρσακείου καὶ εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον θηλέων, ταῦτα δ' ἔθεσεν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πτυχιούχου τῆς Θεολογίας κ. Θωμᾶ Σαράφη, ἱεροκήρυκος τῆς πόλεως, μεθ' οὗ θὰ συνεργάζωνται οἱ καθηγηταὶ τῶν γυμνασίων Λαρίσης καὶ ἐπιλεκτοὶ δημοδιδάσκαλοι. Ἡ διδασκαλία θὰ γίνεταί ἐνιαία εἰς πάντα τὰ Κατηχητικὰ ἐντὸς τῶν δημοσίων διδαστηρίων, τῇ ἀδείᾳ τοῦ ἀρμοδίου ὑπουργείου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐκ τοῦ ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας ἐκδοθέντος Ἐγκολπίου Ἡμερολογίου πληροφορούμεθα, ὅτι κατὰ τὴν κυβερνητικὴν στατιστικὴν ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ὀρθόδοξος πληθυσμὸς ἀνέρχεται εἰς 111,148, ὧν 100,044 Ἕλληνας, 8,432 σῆροι, καὶ 2,672 ῥῶσοι, σέρβοι, ἄλβανοι καὶ ρουμάνοι. Ἐκ τῶν 100,044 ἑλλήνων ἑλληνικῆς μὲν ἠηκοσύτητος εἶνε 76,264, αἰγυπτιακῆς δὲ 10,849, ἀγγλικῆς 6'405, ἰταλικῆς 4,492, τουρκικῆς 1,333 καὶ γαλλικῆς 251. Εἰς τὰ σχολεῖα φοιτῶσιν ἑλληνόπαιδες (παιδιά καὶ ἑφηβοὶ) 23,000. Ἐφ' ὅσον δὲ τὸ ἄθροισμα τῶν μαθητῶν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἑλληνικῶν σχολειῶν δὲν υπερβαίνει τὰς 14,000, προκύπτει ὅτι 9,000 ἑλληνόπαιδες σπουδάζουσι εἰς ξένα σχολεῖα, ἥτοι τὸν 1)3 περίπου τοῦ ὅλου αὐτῶν ἀριθμοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Περὶ φθίνοντα τὸν παρελθόντα Νοέμβριον ἐτελεύτησεν ἐν Βελιγραδίῳ ὁ Ἐπίσκοπος Βανάτου, μέλος τῆς Ἱ. Συνόδου, Δρ Γεώργιος Λέτιτς.

— Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐξέδωκε διὰ τοὺς ἐν Σλ. βενίᾳ ὀρθόδοξους τὸ Εὐχολόγιον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ σλαβωνικῇ μετὰ παραλλήλου μεταφράσεως εἰς τὴν αἰθιοπικὴν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΛΕΤΤΟΝΙΑΣ

Κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1930, ἐν Λεττονίᾳ οἱ ὀρθόδοξοι, ἀποτελοῦντες τὰ 10 ο)ο τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ, ἀνέρχονται εἰς 104.000 Ρώσους, περὶ τὰς 51.000 λιθουανούς καὶ 13.000 ἄλλων ἐθνοτήτων. Ὑπάρχουσι καὶ 90.000 παλαιόπιστοι-χισματικοί. Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐδρεῖται ἐν Ρίγᾳ, ταύτην δ' ἀπασχολεῖ, ὡς ἀνεγνώσαμεν, ἡ ἐκλογὴ διαδόχου τοῦ φονευθέντος ἀρχιεπισκόπου, διὰ τὴν ὁποίαν ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀπεστάλη ἑξαρχικῶς εἰς Ρίγαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θυατείρων κ. Γερμανός. Τὴν δυσκολίαν τῆς ἐκλογῆς ἀποτελεῖ ἡ ἄλλειψις ὑποψηφίων, ὀφειλομένη εἰς τὸ γεγονός ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἐν τῷ κληρω ἄγαμοι κληρικοὶ ἐκ μοναχῶν. Ὡς ὑποψήφιοι φέρονται ἐν τοῖς ἐκεῖ ἐκκλησιαστικοῖς κύκλοις δύο, ὁ προϊστάμενος τοῦ ἐν Ρίγᾳ καθεδρικοῦ ναοῦ αἰδὸς, John Janson καὶ ὁ πατὴρ Ἀθγουστίνος Petterson, ἱερεὺς τῆς πόλεως Dinsk, ἀμφότεροι ἑγγαμοὶ ἱερεῖς. Τούτων ὅμως ὁ δεύτερος τελεῖ ἐν χηρείᾳ καὶ φέρεται ὡς ὁ μόνος δυνάμενος νύ χειροτονηθῆ ἐπίσκοπος' ἀλλὰ καὶ ὁ πρῶτος ἀπολαύει πολλῆς τιμῆς ἐν Λεττονίᾳ. εἶνε δὲ διευθυντῆς τῆς ἐν Ρίγᾳ Ἱερατικῆς σχολῆς. Διὰ τὴν ἐν Λεττονίᾳ ἄλλειψιν ἀνωτέρας Θεολογικῆς Σχολῆς οἱ ἐπιθέμενοι ἐπιστημονικοῦ Θεολογικοῦ καταρτισμοῦ σπουδάζουσι τὴν θεολογίαν ἐν τῇ ἐν Παρисиῶς ρωσικῇ Θεολογικῇ Ἀκαδημίᾳ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΛΙΘΟΥΑΝΙΑΣ

Ἡ ἐν Λιθουανίᾳ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶνε λίαν ὀλιγόριθμος' ἀποτελεῖται ἐκ 31 ἑνοριῶν, ὧν προϊστάται ὁ Μητροπολίτης τῆς Κοπνο Σεβ. Ἐλευθέριος, ὑπαγόμενος ἀνεκαθεν ὑπὸ τὸν Πατριάρχην Μόσχας. ἑξακολουθῶν δὲ νὰ φέρῃ τὸν τίτλον τοῦ Μητροπολίτου τῆς πόλεως Wilno. Ὁ

έν Κοινο μοναδικός ὀρθόδοξος καθεδρικός γαός ἐπεδικάσθη εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τῆς ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, μικρὸς δ' εὐκτίμιος οἶκος χρησιμεύει ἔκτοτε διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ὀρθοδόξων μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἀνεγειρομένου νέου ναοῦ. Ὁ κύριος πληθυσμὸς ἀνήκει εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν, ἀπὸ 13 αἰῶνων μεγάλη ἀντιπάθεια χωρίζει τοὺς καθολικοὺς καὶ τοὺς ῥώσους ὀρθοδόξους, τοὺς ὁποίους προσπαθεῖ νὰ συμπνίξῃ ἡ οὐνία.

ΡΩΜΑ·ΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς χιλιοστῆς πεντηχοστῆς ἐπετείου τοῦ θανάτου τοῦ ἀποστόλου τῶν σλαύων Μεθοδίου, ἡ νοτιοσλαβικὴ καθολικὴ ἱεραρχία ἐκήρυξε τὸ ἔτος αὐτῆς ὡς «Ἔτος τῶν ἁγίων ἀδελφῶν Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου», καθάγιασθὲν ἤδη διὰ πονηρικῆς ἱερουργίας κατὰ τὸν σλαβικὸν λειτουργικὸν τύπον ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τοῦ Ζάγκεμπ, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ δημάρχου τῆς πόλεως, τοῦ πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλων ἐπισήμων. Ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ ἀνεγνώσθη σλαωνιστί, λατινιστί, ἐλληνιστί καὶ χροατιστί, μετὰ δὲ τὴν λειτουργίαν ἐγένετο λιτανεῖα καὶ ἀποκάλυψις εἰδικῆς πλακῆς εἰς ἀνάμνησιν τοῦ «Ἔτους» τούτου, ὅπερ θὰ λήξῃ τῇ 5 προσεχούσῃ Ἰουλίου.

ΕΒΡΑ·ΙΣΜΟΣ

Τῇ 14 Νοεμβρ. 1935 ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Γερμανίᾳ διάταγμα ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου περὶ τῆς ιδιότητος τοῦ πολίτου τοῦ Ράιχ, τοῦ διακριθέντος μεταξὺ γερμανῶν, ἑβραίων καὶ μιγάδων. Κατὰ τὸ διάταγμα τοῦτο, ἑβραῖος θεωρεῖται ὅστις ἔχει τρεῖς τοῦλάχιστον πάππους γνησίους ἑβραίους, ἡ δὲ δύο μὲν πάππους ἑβραίους ἀνήκει, δὲ εἰς τὴν ἑβραϊκὴν θρησκείαν, ἡ ἔχει σύζυγον ἑβραϊκῆς ἐθνότητος. Ἐπ' ἴσης ἑβραῖοι θεωροῦνται καὶ τὰ ἑξώγαμα τέκνα ἑβραίων ἢ καὶ μὴ ἑβραίων, ὡς βλαστοὶ ἀπηγορευμένης συζύξεως. Μιγάδες δὲ, ἢ τοὶ ἡμιαρίαι φυλῆς, λογίζονται οἱ ἔχοντες ἓνα πάππον ἢ δύο πάππους ἑβραίους ἐπὶ τεσσάρων. Οἱ καθαρῶταμοι ἑβραῖοι στεροῦνται τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Καινὴ Διδαχὴ».—Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου ἤρξατο ὑπο τὸν τίτλον τοῦτον ἐκδιδόμενον ἐν Κοζάνῃ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης δεκαπενθήμερον θρησκευτικὸν περιοδικόν, ἐν ᾧ θὰ ἀναγράφωνται «ἀθθεντικῶς αἱ σκέψεις, τὰ ἔργα τῆς ἡμέρας καὶ ἐν γένει ἡ δρᾶσις τῆς κεντρικῆς Μητροπόλεως τῆς Δ. Μακεδονίας». Εἰς τὴν νέαν συνάδελφον ἡ «Ἐκκλησία» εὐχεται πλούσιον τὴν ἀμνητὸν τῆς θεαρέστου αὐτῆς προσπαθείας.

Ἐγκόλιον Ἡμερολόγιον τοῦ «Ἐκκλητ. Φόρου» 1936 (Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας). Ἔτος κστ'. Ἀλεξάνδρεια, Πατριαρχ. Τυπογραφεῖον 1936.

«Εἰρήνη», χριστιανικὸν κατηχητικὸν δελεῖον. Εἰρήνης ἐγκόμιον παραινετικόν. Ἐπιμελεία Προηγ. Γρηγορίου ἀγιορείτου, ἐπιστάτου ἱ. μ. Καισαριανῆς Ἀθῆναι, 1935.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

[1]

Ἄριθ. Πρωτ. 2043 π. ἔτ. Ἐν Σπάρτῃ 7 Ἰανουαρ. 1936
Πρὸς τὸν τέως Ἱερομόναχον Παντελ. Τουτούλην

Τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον κρίναν ἐπὶ τῆς ἀπὸ 16 Αὐγούστου π. ἔτ. ἀνακοπῆς τοῦ ποιεῖ Ἱερομόναχον Παντελ. Τουτούλη ἀδελφοῦ τῆς κατὰ τὴν Ἱερὰν μητροπόλιν Σπάρτης ἱεράς μονῆς Ἀγίων 40 κατὰ τῆς ἀρ. 83 π. ἔτ. ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, δι' ἧς κατεδικάσθη οὗτος εἰς καθάρσειν ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἱερωσύνης καὶ ἀφαίρεισιν τοῦ μοναχικοῦ σχήματος, συνφθὰ τοῖς ἀρθροῖς 131 καὶ 126 τοῦ νόμου 5383 «περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων κ.λ.π.» ἀπορρίπτει τὴν ἀνακοπὴν καὶ καταδικάζει τὸν ἀνακόπτοντα Παντελ. Τουτούλην εἰς τὰ ἔξοδα τῆς ἐπ' ἀνακοπῆς διαδικασίας.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθῆτω δις διὰ τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» καὶ τῆς Ἐφημερίδος «Φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας».

Ὁ Τοποτηρητῆς

† Ἀρχιμ. Μελέτιος Γαλανόπουλος

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

[1]

Ἄριθ. Πρωτ. 2063 π. ἔτ. Ἐν Σπάρτῃ 7 Ἰανουαρ. 1936
Πρὸς τὸν τέως Ἱερομόναχον Παντελ. Τουτούλην

Τὸ Δευτεροβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον κρίναν ἐπὶ τῆς ἀπὸ 18|10|1935 ὑποβληθείσης ἐφέσεως τοῦ ποιεῖ Ἱερομόναχον Παντελ. Τουτούλη καὶ ἀδελφοῦ τῆς ἱεράς Μονῆς Ἀγίων 40 τῆς ἱεράς Μητροπόλεως Σπάρτης κατὰ τῆς ἀρ. 83 καὶ ἀπὸ 23 Νοεμβρίου 1934 κατ' αὐτοῦ ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, συνφθὰ τῷ ἀρθρῷ 139 τοῦ νόμου 5383 ἀπορρίπτει ταύτην καὶ καταδικάζει τούτον εἰς τὰ ἔξοδα τῆς κατ' ἐφρεσιν διαδικασίας.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθῆτω δις διὰ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» καὶ τῆς Ἐφημερίδος «Φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας».

Ὁ Τοποτηρητῆς

† Ἀρχιμ. Μελέτιος Γαλανόπουλος

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας

Προκειμένον νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων πρὸς πληρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων 1) Σταίου Ἀμφιλοχίας, 2) Νερομάνας-Παμφίας, 3) Ρουσεικίων-Αγρινίου, καλούμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις ταύτας καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου 5439 προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως μέχρι 31 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὴν σχετικὴν αἰτήσιν μετὰ τῶν νομομορμένων πιστοποιητικῶν αὐτῶν. Μεσολόγγιον τῇ 28ῃ Δεκεμβρίου 1935. † Ὁ Αἰτωλο-Ἀκαρνανίας Ἱερόθεος.

Ἱ. Μητρόπολις Κορινθίας

Καλοῦνται οἱ βουλόμενοι νὰ καταλάβωσι τὰς χηρευούσας θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν Περιγιαλίου καὶ Κοκκωνίου, τῆς ἱεράς Μητροπόλεως Κορινθίας, ὅπως ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 83 τοῦ νόμου 5439 ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ αὐτῶν, προκειμένου νὰ ἀνακηρῶμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους ἐφημερίους τῶν ὡς ἄνω ἐνοριῶν. Ἐν Κορίνθῳ τῇ 9 Ἰανουαρίου 1936. (Τ.Σ.) † Ὁ Κορινθίας Δαμασκηνός

Ἱ. Μητρόπολις Σπάρτης

Συνφθὰ τῷ ἀρθρῷ 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439, καλούμεν τοὺς βουλομένους δις μέχρι τῆς 10ῆς Φεβρουαρίου 1936 ἔτους ὑποβάλλωσιν μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος πρὸς συμμετοχὴν εἰς ἐργεσίαν ἐκλογῆς ἐφημερίου διὰ τὴν χηρευούσαν θέσιν τοιούτου ἐν τῷ χωρίῳ Ἀγόργων τῆς τοῦ τέως Δήμου Πελλάνης. Ἐν Σπάρτῃ τῇ 9 Ἰανουαρίου 1936. Ὁ Τοποτηρητῆς † Ἀρχιμ. Μελέτιος Γαλανόπουλος.

Ἱ. Μητρόπολις Φθιώτιδος

Χηρευούσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Ἀργυροχωρίου τ.δ. Ὑπάτης, προσκαλοῦνται οἱ βουλόμενοι νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 82 τοῦ νόμου 5439 περὶ ἐνορ. ναῶν καὶ ἐφημερίων προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς 10 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 83 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ. Ἐν Λαμίᾳ τῇ 13 Ἰανουαρίου 1936 † Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διευθύνουσα Ἐπιτροπεία :

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σαγῶν ΠΟΥΚΑΡΠΟΣ

† Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ

Τύπος «Φιλίππος» Λεωννάτου 4, Ἀθῆναι.—Τηλ. 28 573